

**SFÂNTUL SIMEON
NOUL TEOLOG**

**24 DE CUVINTE
DESPRE VIAȚA DUHOVNICEASCĂ**

Traducere din limba greacă veche, introducere și note
de Ierom. Lavrentie Carp

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

CUPRINS

Abrevieri	7
Studiu introductiv	9
Nota traducătorului	33
Cuvântul 1	35
Cuvântul 2	43
Cuvântul 3	49
Cuvântul 4	57
Cuvântul 5	63
Cuvântul 6	68
Cuvântul 7	77
Cuvântul 8	83
Cuvântul 9	89
Cuvântul 10	95
Cuvântul 11	105
Cuvântul 12	109
Cuvântul 13	115
Cuvântul 14	123
Cuvântul 15	131
Cuvântul 16	137

Cuvântul 17	143
Cuvântul 18	149
Cuvântul 19	155
Cuvântul 20	163
Cuvântul 21	169
Cuvântul 22	177
Cuvântul 23	185
Cuvântul 24	197
Bibliografie	209
Indice de referințe scripturistice	211

Cuvântul 3

Cum este „începutul înțelepciunii frica de Domnul” (Ps. 110, 10). Care sunt semnele și faptele oamenilor credincioși și care se tem de Dumnezeu și care ale celor necredincioși și care nu se tem de El. Cum nu este cu cei ce ființează cel ce nu trăiește după Dumnezeu. Și despre faptul că, așa cum avem existența de la Dumnezeu după rațiunea creației, tot așa primim de la El și existența cea bună.

Scris este că „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Ps. 110, 10). Dar înțelept este numai Dumnezeu. Pentru aceasta și cel ce urmează să intre în Împărăția lui Dumnezeu și să fie condus de Dumnezeu are nevoie de frică înainte de orice altceva ca să-i fie duse și chivernisite mintea, cugetele și gândirea de către Singurul și adevăratul Împărat. Dar cum se va teme de Cineva pe Care nu-L vede? De aceea mai întâi este necesar să-L vadă pe Dumnezeu. Dar cum va vedea cineva pe Dumnezeu, „pe Care nimeni nu L-a văzut vreodată” (In 1, 18)? Deci se cuvine să caute lumina înțelegătoare a lui Dumnezeu, prin care mintea, luminată fiind, va putea vedea pe Dumnezeu. Căci cel ce vede pe Dumnezeu, acesta poate să se teamă de El, iar cel ce se teme de Dumnezeu poate să se vadă și pe sine, și lumea aceasta, care-i este la dispoziție, și lucrurile lumii. Și cel ce vede astfel întru frica lui Dumnezeu nu poate nici să nedreptățească, nici să se apere când este nedreptățit, ci, înțelegând și minunându-se de răsplătirea care vine de la Dumnezeu asupra lui pentru că a fost nedreptățit, slăvește pe Dumnezeu, Cel ce privește la cei nedreptățiti și suferă, și pentru aceasta aduce roadele Duhului cu multă răbdare.

Așadar, este nevoie de lumina dumnezeiască înțelegătoare, care este de natură să dăruiască vederea lui Dumnezeu. Dar cum este această lumină? Spune Hristos: „Eu sunt Lumina lumii” (In 8, 12), spune și Evanghelistul Ioan: „În El era viață și viața era lumina oamenilor” (In 1, 4). Spune și Ioan Botezătorul: „Cel ce crede în El are viață veșnică; iar cel ce nu se pleacă Lui nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lui” (In 3, 36). Este neplecat Lui cel ce încalcă chiar și o singură poruncă, după cum zice El: „Cel ce dezleagă una din aceste porunci foarte mici foarte mic se va numi în Împărăția cerurilor” (Mt. 5, 19). Căci cel ce este necredincios în puțin este necredincios și în mult. Dar care mânie rămâne asupra lui? A blestemului lui Adam, [care vine] din călcarea de poruncă, din stricăciune și din moarte. Dar câți sunt întru stricăciune și moarte, aceștia sunt și în gheenă. Căci zice Domnul: „porunca Mea este viață veșnică” (In 12, 50) și: „De va păzi cineva cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac” (In 8, 51); iar cel ce nu păzește porunca s-a lipsit pe sine de viață.

A crede în Hristos, Lumina oamenilor, premerge tuturor celorlalte pentru ca oricine crede în El să vadă pe Dumnezeu. Dar cum este văzut Dumnezeu? Din făpturile Lui, din cer, pământ, mare și celelalte și mai ales din sine, omul, viețuitoarea cuvântătoare. După ce a fost semănat precum un scui-pat, cum ajunge o astfel de viețuitoare încât să fie socotită Dumnezeu al celor văzute după puterea cuvântătoare? Și cel ce s-a învrednicit să vadă astfel pe Dumnezeu, cum nu se va teme de El? Și cum nu va fi plin de evlavie și va viețui după legea pusă de El cel ce se teme?

Prin urmare, de aici se pregătește, pentru că cel ce nu trăiește după legea lui Dumnezeu nu se teme de Dumnezeu; cel ce nu se teme de Dumnezeu nu L-a văzut; cel ce nu L-a văzut nu are lumină; cel ce nu are lumină nu a crezut în Hristos; cel ce nu a crezut în Hristos nu are viață și, pentru

acestea, este nebun, orb, necredincios și mort, ca și cum nici nu s-ar fi atins de începutul înțelepciunii. Și bine zice Evangelistul Ioan: „Oricine păcătuiește nu a văzut pe Dumnezeu, nici nu L-a cunoscut” (I In 3, 6). Spune și proorocul Ieremia: Cine este cel ce mărturisește pe Dumnezeu și ignoră pe Dumnezeu? Cel ce preadesfrânează, care defaimă, „care își întinde limba ca un arc, care întărește minciuna, nu credința, care merge din rele în rele, care își bate joc de prietenul său, care nu vorbește adevărul, a cărui limbă a învățat să vorbească minciuna, care a nedreptățit și n-a lăsat loc de întoarcere, dobândă peste dobândă, vicleșug peste vicleșug; săgeată care rănește este limba lui, vorbele gurii lui sunt viclene; vorbește cele de pace către aproapele lui și are în sine vrăjmășie și pe Mine nu M-a cunoscut, zice Domnul, pe Mine n-a vrut să Mă știe, zice Domnul” (9, 1-7). Deci, dacă acesta este cel ce ignoră pe Dumnezeu, care nu vrea să-L vadă, cu ce se diferențiază unul ca acesta de cei ce nu-L mărturisesc pe Hristos, nici nu cred în El? Căci orice creștin pentru aceasta este numit creștin, pentru că se supune lui Hristos. Așa încât cum este creștin creștinul care nu se supune lui Hristos? Căci cel ce se supune lui Hristos este legat de poruncile Lui, iar cel ce nu este legat nu se supune. Cel ce nu se supune lui Hristos, ci este neplecat, cum nu este necredincios?

Dar să audă cei câți se numesc creștini, dar viețuiesc în mod nelegiuit că n-au crezut în Hristos, deși mărturisesc că El este Dumnezeu! Căci este cu neputință ca cel ce crede în Hristos să trăiască în mod nelegiuit, precum este cu neputință ca cel ce vede o creastă abruptă să se arunce dacă nu cumva este ieșit din minți. Să caute să creadă în Hristos ca, prin credință, să fie vii și să ia lumină și să vadă pe Dumnezeu, să se teamă de El și să se atingă de înțelepciune, pentru că „începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Ps. 110, 10). De aceea credința fără de fapte bune este moartă precum trupul fără suflet, pentru că nu are în sine pe Dumnezeu, Care